

KAREL CUBECA

**VE JMÉNU
MINULOSTI**

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2024
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
ani jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2024
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-231-7

**Knihy Karla Kostky-Cubecy
vydané v nakladatelství Alpress**

Sága rodu Irvingů

(Romány z Jihoafrické republiky a Austrálie
o zlatokopecké rodině)

**Prokletí zlatokopů (2005) • Zlato Afriky (2006) •
Zlatá skryš (2007) • Tajemství skrytého kláštera (2008) •
Poselství v dlani (2011) • Písky času (2013)**

A Bůh mlčel... (2009)

(Samostatný válečný román
z 1. světové války v Německé východní Africe)

Ve spárech osudu (2010)

(Životopisný román
o Sebastianu Leopoldovi Richardu von Kaunitz)

Pravá tvář anděla (2012)

(Dobrodružný román z námořní plavby
k Ostrovům koření z konce 16. st.)

Kdo probudí hvězdy (2014)

(Historický román z Východní Austrálie
v období 1500 let před naším letopočtem)

Kawa 9 (2015)

(Emotivní příběh o tom,
jak se křovák Kawa 9 dostal z pralesa až do Prahy
a ovlivnil při tom dějiny Evropy a světa)

Kdo jsme?

Obecná teorie vědomí, času, prostoru a bytí (2015)

(Psané přednášky o podstatě existence
a zamyšlení nad podstatou vědomí, světa a života)

Faraonův následník (2016)

(Historický román ze starověkého Egypta)

Faraonův soud (2017)

(Historický román ze starověkého Egypta)

Ve stínu faraona (2018)

(Historický román ze starověkého Egypta)

Vyměřený čas (2019)

(Román o první matce lidského rodu na planetě Zemi)

„WHO ARE WE?“ (2021)

(Anglická verze úspěšné autorovy knihy
o podstatě vědomí, světa a života)

Muž, který nevrhá stín (2021)

Muž, který našel svůj stín (2021)

(Dvoudílný román o africké dívce,
která byla v 18. století odvečena do otroctví)

Ohnivá stopa (2022)

(Detektivní román o policejním pátrání
po strůjci požárů a vražd ve Francii)

Ve jménu minulosti (2024)

(Román z francouzské Provence
o násilné smrti milenky agenta CIA a jeho mstě)

Hlavní postavy románu

Bernard Flaubert

bývalý agent CIA a FBI

Chantal Gaillardová

uklízečka a milenka Bernarda Flauberta

André Gaillard

manžel Chantal Gaillardové

Adam Lefevre

komisař z oddělení vražd ve Francii

Francis Legrand (alias Kladivo)

trestanec na útěku

Jean Boulanger (alias Vědec)

příležitostný zloděj

Tom Iber (alias Kápo)

trestanec na útěku

Nathalie Marchandová

milenka Toma Ibera

Léto 2002, pobřeží jižní Francie, slunné ráno, 26 °C

Bernard Flaubert očekával krásný den.

Posadil se na posteli a odhrnul prostěradlo, kterým byl jen lehounce přikrytý.

Protáhl se a zapískal melodii již dvě stě let staré skladby Ludwiga van Beethovena „Pro Elišku“, která mu obvykle hned po ránu navozovala dobrou náladu.

Znovu pořádně vypnul tělo, zařal svaly a spokojeně vzdychl.

Procvičil specifickými způsoby stimulace všechny důležité svalové partie, které potřeboval okysličit, aby byl i dnes v maximální kondici.

Cítil se vyspaný a odpočatý.

Venku už svítilo ranní slunce, zřetelně slyšel zpěv ptáků i jemné ševlení ranního větříku, který se proháněl zahradou a rozechvíval větve a listy stromků i keřů.

Jeho vila stála kousek od Nice na okraji útesu kousek nad mořem a pravidelné dunění vln a jejich přelévání přes skalnaté pobřeží vytvářelo neodmyslitelný zvukový kolorit zdejšího prostředí. Vnímал ho jako součást harmonie místa, v němž momentálně žil pomalým a velmi spokojeným životem.

Oproti zběsilé minulosti se čas jeho bytí téměř zastavil.

Směřoval k vysněné metě životního zklidnění cíleně, a vlastně pořád ještě nemohl úplně pochopit, že se mu to opravdu podařilo.

Každý okamžik současnosti byl dlouhý jako týden a prožíval jej doslova každou buňkou svého těla.

Dříve se u něj dny střídaly s neukojitelnou rychlostí, jako by šlo o nekonečnou a nepřehlednou šňůru prchavých okamžiků slévajících se v jeden burácející proud, v němž se jednotlivosti rozpouštěly do nesourodé směsice všeho možného.

Vyšel na verandu, prohrábl si kaštanové vlasy, rozhlédl se kolem a následně dobrou čtvrt hodinku cvičil.

Tentokrát šlo o prosté a nenáročné cviky k protažení celého těla, jimiž se dostával do fyzické i psychické pohody. Jak si vždycky v duchu opakoval: do řádného provozního stavu organismu.

Byl nahý, což mu dávalo pocit naprostého souznění s přírodou. Tento pocit sjednocení a nedělitelné jednoty s celým světem miloval.

Nemusel se bát nezvaných očí, v moderní prosklené vile žil sám a s výjimkou prašné příjezdové cesty, kterou měl pod kontrolou, sem nebylo odnikud vidět. Šlo výhradně o jeho osobní prostor, kam neměl bez jeho vědomí nikdo jiný přístup.

Vnímal ho jako vlastní okleštěný vesmír, který si vylouppl a vytrhl z vesmíru patřícího všem. Tento patřil výhradně jemu, ztotožnil se s ním, a opojný pocit z takového vlastnictví byl slastný a ohromující.

Srostl s ním tak pevně, že už si neuměl představit život někde jinde.

Po cvičení si dal sprchu a pak si uvařil kávu.

Z šatníku si vybral světle modré kraťasy a bílé triko, nenápadný vzdušný dvoubarevný set na sobě měl nejraději.

Ještě dřív než stihla káva trochu vychladnout, osmažil si na pánvi tři vajíčka a ukrojil si kousek chleba. Následně to všechno vzal a zamířil k malé dřevěné lavičce, kterou před pár měsíci vlastnoručně vyřezal. Lavička symbolizovala jeho nový život a ukončení spolupráce s dosavadním sponzorem.

Jiní by sponzora nazývali zaměstnavatelem, ale on si nic takového nepřipouštěl.

Každopádně dostal na odchodnou obrovský balík peněz, na který by jiný člověk vydělával deset životů.

Bylo mu čtyřicet dva let a jeho kontrakt vypršel přesně v den, kdy dosáhl čtyřiceti let.

Dva roky si tedy užíval zaslouženého důchodu, téměř nikam nejezdil, a kromě neděle každý den maloval, případně studoval knihy a monografie o výtvarném umění.

V neděli relaxoval, staral se o zahradu, díval se na moře, tu a tam si zaplavoval, a večer zvedal hlavu k obloze poseté miliardami hvězd.

Dumal nad nekonečností bytí a srovnával ji se svým dosavadním životem, tajenku ovšem dosud nevyřešil a byl si dobře vědom toho, že ji do smrti stejně vyřešit nemůže.

Smysl a přesah života přes okleštěnou osobní existenci byl nad jeho chápání, ostatně jako je nad chápání všech lidí, kteří kdy běhali a běhají po planetě Zemi.

Každý týden vyprodukoval jeden až dva obrazy.

Maloval buď na verandě, nebo v ateliéru, který měl ze tří stran prosklené stěny od podlahy až ke stropu.

Výhled přes ně byl fascinující, protože v širokém výseku končil horizontem moře.

V každém dni si tak uvědomoval znovu a znovu nekonečnou velikost a neohraničenost existence v kontrastu s nepatrnou jednotkou živé bytosti, kterou představovalo jeho biologicky konstruované tělo prostoupené docela bystrým duchem.

Snídal pomalu a vychutnával každé sousto.

Žasl, jak je svět krásný, a opakoval si, že je potřeba užít si každou vteřinu, kdy je člověk zdravý a spokojený.

A on se zdravým a spokojeným cítil.

Po tom všem, co musel ve svém dosavadním životě prožít, byl tohle sen. Neopakovatelný a úchvatný sen, po jehož naplnění vždycky toužil.

Všechno zlé nechal za hlavou, ve stínech minulosti, kterou pohřbil a nikdy se k ní nechtěl vrátit.

V dálce sledoval obří kontejnerovou loď, která plula někde od Marseille směrem k Barceloně.

Loď symbolizovala dálky, vzrušující cesty z místa na místo, ale on už nikam nechtěl, vždyť v minulosti procestoval svět křížem krážem. Toužil strávit zbytek života přesně tak, jak momentálně žil, a jak vždycky žít chtěl. V klidu, v tichu, v souladu s přírodou a v náručí svých myšlenek.

Byl finančně zabezpečený, věnoval se výtvarnému umění, měl přepychovou vilu a v ní i kolem ní všechno, co k takovému životu potřeboval.

Prakticky nikdo o místě jeho pobytu nevěděl, nikdo ho tu nemohl hledat, téměř nikdo neznal jeho momentální jméno.

Fakt, že se perimetr jeho pohybu zúžil na pár stovek metrů čtverečních, vnímal jako životní dar, vždyť ve svém dosavadním životě nejenom projezdil a prolétal všechny kontinenty na planetě Zemi tolikrát, že to už ani nedokázal spočítat, ale především neustále balancoval na hraně mezi životem a smrtí.

Tato životní etapa zůstala za ním.

Nyní si prostě žil jako v ráji a vychutnával každý okamžik, kdy mohl volně a nezávisle dýchat uprostřed svého vlastního vesmíru.

Skutečnost, že v uplynulých dvanácti letech zabil třiačtyřicet lidí, mu náladu rozhodně nekazila. Byla to prostě jeho práce a on v ní byl nejlepším.

Nejlepší na celém světě.

Chantal Gaillardová odvezla obě své malé děti do školy, kde navštěvovaly první a třetí třídu.

Políbila je a odvedla až před dveře jejich učeben, pak popojela půl kilometru na záchytné parkoviště, nakoupila v malém obchůdku běžné potraviny, čisticí prostředky a přidala k tomu

dvě láhve lehkého růžového vína, jednu láhev vodky, jednu láhev ginu, dva pomerančové džusy, smažené chipsy, balkánský sýr a šunku od kosti.

Pak se rozhlédla, a když nespátřila nikoho známého, vklouzla do sexshopu, který byl hned vedle.

Vybrala si růžový vibrátor, bílé Venušiny kuličky a několik rajcovních kalhotek.

Byl pátek a měla v plánu si ho užít.

Po návratu domů zaparkovala svůj bílý renault na zahradě před garáží.

Část nákupu naskládaného ve velké papndeklové krabici vzala a odnesla do předsíně a druhou část, včetně alcoholických nápojů, džusu, sýra a zboží ze sexshopu, ponechala na zadní sedačce vozu.

Zběžně poklidila nepořádek v kuchyni a nahlédla do ložnice.

„André, měl bys vstávat,“ zvolala, když spatřila spícího manžela. „Nebudou na tebe zase čekat. Víš, jak minule nadávali.“

André pracoval jako zedník a jeho parta měla spousty zakázek nejenom v oblasti administrativního celku Provence-Alpes-Côte d'Azur, ale i v Lyonu či Paříži.

„No jo, už jdu.“

Zvedl se z postele a zašel si do předsíně pro ponožky a spodní prádlo, které měl uloženy v malé skřínce.

Chantal byla pořádkumilovná a dbala na to, aby čerstvě vyprané a vyžehlené prádlo vždy pečlivě poskládala a seřadila do komínků v určených poličkách.

Neuvědomoval si, jak skvělý servis mu poskytovala, považoval ho za ta léta, co žili spolu, za samozřejmost.

„Co jsi nakoupila?“ prohrábl krabici hned poté, co se nasoukal do sněhobílých slipů. „Už víš, co budeš vařit zítra k obědu?“

„Udělám rizoto z mořských plodů. To máš přece rád, ne?“

„Jo, pošmáknu si. Už se těším,“ odpověděl a zmizel v koupelně.

Připravila mu snídani, a jakmile se vrátil umytý a učesaný po ranní hygieně a začal jíst, sedla si naproti němu.

Pozorovala, jak mu chutná, a řekla: „Doufám, že děláš pořád tady v okolí a na víkend budeš doma. Ne abys mi zase zavolal, že musíte zůstat v práci i přes víkend. Je potřeba posekat trávu na zahradě a natřít plot. Co si o nás řeknou sousedi? Já se v baráku o všechno postarám, ale zahrada a věci kolem domu jsou tvoje. Tak jsme se domluvili.“

„Jo,“ přikývl, „vrátím se dneska odpoledne, jak jsem slíbil, a víkend mám volný. Dám zahradu do pořádku a možná se pustím i do toho plotu. Spokojená?“

„Fajn,“ usmála se. „A počítáš doufám s tím, že dneska vyzvedneš děti? Jdu po obědě makat a mám velký úklid, počítám, že práce mi zabere čas do večera, možná až do noci, ať ji nemusím dodělávat v sobotu. Hecnu se, kdybych tam měla šůrovat třeba i přes půlnoc. A zítra si uděláme s dětmi hezký den. Společně, jako správná rodinka. Platí?“

„Jasně. Vyzvednu je a odpoledne zajedeme k máti. Bude ráda.“

„Fajn. U máti se můžeme stavit, ale pak bychom si zašli na pláž, ať se děti vyblbnou. A co se týká dneška,“ usmála se povzbudivě, „spoléhám na tebe. Děti budou rády, že jsou jenom s tátou, já jsem s nimi pořád.“

„Chantal, pořád ti opakuju, nemusíš se dřít, uživím ze svého platu naši rodinu bez problémů. Nechceš se na tu práci vykašlat?“

„Dvě odpoledne v týdnu mě nezabijí,“ mávla rukou, „zase taková dřina to není a mám to kousek z domu. Jsem za tu práci ráda a platí mě královsky. Každé euro dobré.“

„Tak jo, je to jen na tobě. Ale nechci mít ženu ustaranou a udřenou k smrti, aby bylo jasno. Třeba bychom se mohli pokusit i o třetí dítě.“

Utřel si pusou do ubrousku, naklonil se přes stůl a jemně ji políbil.

„Jsme sami, co říkáš?“ pousmál se a významně sklopil oči k jejímu klínu.

„André, neblbni, teď ne. Musím do práce.“

Na milování s manželem teď opravdu neměla chuť, na druhé straně ho nechtěla naštvat nebo dokonce urazit.

„Nechejme to na zítřek,“ poprosila.

„Můžeme dnes i zítra,“ odpověděl a v tónu jeho hlasu dobře rozpoznala touhu, kterou mínil proměnit v milostný akt.

Věděla, že nějaké odmítání ji bude jen zdržovat a André si stejně prosadí svou.

„Tak jo, ale rychle. Fakt jen rychlovku, ano?“

Přistoupil k ní a odvedl ji před zrcadlo. Svlékal ji rychle až překotně a v zrcadle pozoroval, jak se z šatů vylupuje její štíhlé opálené tělo.

Když byla nahá, chvíli si ji zálibně prohlížel a pak ze sebe doslova ve vteřině serval šaty.

Levou rukou ji obejmul v pase a pravou rukou ji postrčil, aby se předklonila a položila břichem na opěradlo křesla.

Při pohledu na obnaženou manželku, na její zadek a rozkrok, se rozhicoval a zmocnila se ho vlna vzrušení.

Na nic nečekal, lehce ji plácl a pak do ní vsunul své mužství. Ucítil horkost jejího lůna a prudce vydechl.

Přirážel a pozoroval v zrcadle, jako by to bylo v kině, milování s vlastní ženou. Sotva vzrušením dýchal.

A pak, v okamžiku bouřlivého orgasmu, skoro ztratil z návalu rozkoše vědomí.

Až se mu trochu vrátilo, blesklo mu hlavou, že byl sobecký a ani se ji nepokusil uspokojit.

„Díky,“ zašeptal, když z ní vystoupil, „a promiň, nestihl jsem tě ani...“

Usmála se: „Chtěla jsem jen rychlovku, ne? Až budeme mít víc času, tak...“

„... se ti budu věnovat pořádně. Slibuju,“ pohládl ji.

Oblékl se a překvapeně pronesl: „Ty se oblékat nebudeš?“

Rozesmála se: „Jdu do sprchy. Nemá cenu na sebe házet šaty, když je budu za chvíli sundávat. A neboj, pak se obléknu.“

Stoupl si před ni a krátce ji obejmul: „Jsi báječná. A sluší ti to. Bez šatů víc než v nich. Jsem šťastný chlap. Díky tobě. Víš?“

Tentokrát nic neřekla, jen přikývla.

„Jedu,“ poplácal ji několikrát po zadku.

„O děcka se postarám, neměj strach. Jsme domluvení,“ dodal.

„Už běž, ať tě chlapi zase nemusí čekat,“ pobídla ho, když ucítila, jak jeho ruce znovu chtivě bloudí po jejím těle.

Býval nenasytý, když to na něj přišlo.

Za chvíli už uslyšela, jak jeho peugeot vyjíždí ze dvora.

Sledovala ho z okna přes záclonu a ucítila vůni svobody.

Pár kroků odstoupila, postála před zrcadlem, otáčela se a prohlížela.

Spokojeně zavrňela, když hodnotila křivky svého osmadvacetiletého těla. V poslední době poctivě sportovala, běhala, cvičila, aby vypadala co nejlépe, a trénink rozhodně nesl své ovoce.

K tomu se na zahradě opalovala, tu a tam i na pláži, aby dodala své kůži bronzový nádech.

Byla se sebou spokojena a cítila se tak trochu jako modelka.

Měla i po dvou dětech znovu štíhlou pevnou sportovní postavu, která ve spojení se splývavými hnědými vlasy a velkýma hnědýma očima dávala její osobě mimořádný sex appeal.

Bradavky na malých, ale pevných prsou měla zrovna teď vztyčené, přestože při milování s manželem žádné vzrušení nepocítovala.

Možná jí ale ztverdly proto, že se podvědomě nemohla dočkat toho, co ji dnes odpoledne a večer čekalo.

Vzdychla.

Kdesi uprostřed jejího těla začínali poletovat motýlci a pomalu se jí zmocňovala touha, s kterou ale André neměl nic společného.

Neodbytné myšlenky ji málem dovedly k tomu, že se rukou uspokojila sama, ale jen se chvilku hladila a pak vklouzla do sprchy.

Na vlasy použila levandulový šampon a jeho svěží vůni nasávala a vnímala doslova všemi póry.

Život byl poslední měsíce tak krásný!

Nádherný!

Po vysprchování se osušila, zabalila do růžového ručníku, vyfoukala si vlasy a promazala si pokožku jemným mlékem po opalování.

Chvilíčku se přehrabovala ve skříni a po zralé úvaze si vybrala červené vykrojené kalhotky zdobené krajkou, riflové kraťasy a halenku s hlubokým výstřihem. Podprsenku nepovažovala vzhledem ke svému nevelkým a pevným prsům za potřebnou.

Znovu se postavila před zrcadlo a prohlížela se.

Halenka se jí úplně nelíbila, a tak ji přetáhla přes hlavu a oblékla si jinou, méně vyzývavou. Zapnula si všechny knoflíky a pak si obula boty na jehlových podpatcích.

Do tašky vhodila tenisky a pracovní oblečení, načež opusťtila dům, sedla do auta a vyrazila.

Její dychtivý výraz napovídal, že se nemůže dočkat.

Uklízečky se obvykle do práce takto nestrojí a netěší, napadlo by nezávislého pozorovatele, ale nikdo ji nepozoroval.

Šlo o její vlastní osud, a kromě jednoho vysněného člověka si do něj dnes nemínila nikoho dalšího pouštět.

Děti byly ve škole, manžel odjel kamsi na stavbu a sousedé měli svých starostí dost.

Ještě jednou si připomněla, že nemá jiný cíl než si dnešek pořádně užít.

Svírala volant oběma rukama, poslouchala vrčení motoru a cítila se, jako by seděla u kniplu letadla, které ji nese na vzdálený tropický ostrov do samého středu ráje.

Bernard Flaubert zaměstnával Chantal Gaillardovou skoro celé dva roky od chvíle, kdy se usadil ve své nově zakoupené vile.

Narazil na ni náhodně, když si pročítal místní novinový plátek a v něm byl její inzerát na občasnou brigádnickou výpomoc v oblasti úklidových prací.

Takových inzerátů našel více a uvažoval, že zorganizuje něco jako výběrové řízení.

Jí po náhodném výběru zavolal jako první, a když přijela k bráně do zahrady a sledoval ji přes kameru, zdála se mu docela sympatická.

Pozval ji do vily na pohovor, a po něm neváhal ani minutu.

Připadalo mu sice trochu směšné, že dorazila v sandálech a pomačkaných kalhotách, tedy zjevně ve volnočasovém oblečení, ale co mohl očekávat od uklízečky?

Dosud byl zvyklý na vysokou společnost, ve které by podobný styl oblečení vyvolal přinejmenším shovívavý úsměv, pravděpodobněji však i pohrdání.

Ale nedal nic najevo.

Chvílemi se jen tak tak držel, aby se nerozesmál, když viděl, jak se jí nervozitou chvějí ruce, a aby zachoval ve tváři vážný a kamenný výraz.

Vždyť šlo jen o práci uklízečky, a ona to prožívala, jako by jednali o pozici prezidentky nadnárodní společnosti!

Vysvětlila mu, že byla několik let doma s dětmi, ty našťestí už trochu povyroستly, a ona chce pomoci rodinnému rozpočtu nějakým dodatečným příjmem.

A taky potřebovala mezi lidmi, všechno už na ni v jejich domě padalo, neměla si kromě dětí a manžela s kým pořádně

pohovořit, a když už se k tomu naskytla příležitost, jediným tématem byly zase a zase jen děti.

Provedl ji vilou a vysvětlil jí, že tu žije sám, že je umělec a každodenně maluje, že potřebuje být daleko od lidí a nepřeje si, aby ho kdokoli rušil. Přiznal, že se neumí starat o domácnost a potřebuje dvakrát týdně poklidit, vyprat a nakoupit, aby se mohl cele oddat umění.

„Mám jedinou zásadní podmínku. Jsem samotář, a pokud zrovna vám, paní Gaillardová, tuto práci dám, nepřeji si, abyste o mně komukoli něco vyprávěla, dokonce ani u vás doma ne. Samozřejmě to nejnutnější doma ano, ať nemá vaše rodina strach, že by se vám mohlo něco stát, ale jinak nikde nic. Nepořádek tu velký nebude, žádné návštěvy ze zásady nepřijímám, příbuzné nemám. Do úklidu vám mluvit nebudu, chci jen, aby tu bylo čisto a abych měl co jíst a pít a do čeho se obléct. Polotovary uvítám.“

„Můžu vám i uvařit, když budete chtít, polotovary nejsou zdravé.“

„Ne, děkuji. Jde mi výhradně o úklid, praní prádla a dovoz potravin. Svoji vilu opouštím jen velmi nerad a skoro vůbec. Nemám důvěru v lidi a chci žít v klidu daleko od nich. Vy budete v tomto směru výjimka. A zcela upřímně, řekla jste mi, že chcete po letech, která jste strávila pouze s dětmi, zpátky do společnosti a popovídat si. V tomto vás rozhodně neuspokojím. Jak jsem se zmínil, jsem samotář, vlastně nerad konverzuji a nerad se bavím a stýkám s lidmi.“

Usmála se: „To nebude problém. Nepotřebuji zas až tolik mluvení, spíš občasnou změnu prostředí, navíc sem k vám nemám z domu daleko.“

Nebral si žádný čas na rozmyšlenou a hned jí řekl, že pokud jeho podmínky akceptuje, může nastoupit.

„A kolik mi jste ochoten za práci nabídnout?“ zeptala se nesměle a trochu ustrašeně.

Vyslovit takovou otázku jí bylo trapné, ale musela ji ze sebe dostat.

„Kolik byste si představovala?“

Držela se při zemi a řekla si jen o pár franků.

„Budu vás platit v nové měně euro,“ pousmál se a nabídl jí čtyřnásobek jejího požadavku.

Vykulila překvapením oči.

„Vyhovuje?“ zeptal se, aby ji trochu uklidnil.

„To je moc,“ zakroutila hlavou. „Musím vás upozornit, že jsem přišla opravdu jen se zájmem o brigádu na úklid, kdybyste třeba měl na mysli nějaké jiné služby...“

Přikývl: „Asi tuším, kam směřujete. Nejde mi o žádný eskort servis. Nebojte se. Jsem puritánský člověk vychovaný na základě pevných morálních zásad. Nemusíte mít obavy, já po vás chci výhradně uklízení, vyprání a zásobování. Nic jiného. Nechci se rozptylovat jinými lidmi, nechci chodit nakupovat, chci se soustředit pouze na umění.“

Dívala se mu do očí a neviděla v nich žádnou podlost či nevypočitatelnost. Zdál se jí čitelný a důvěryhodný, nesmělý a hodný. Až moc hodný a svým způsobem i bezbranný.

Rozhodně nevypadal, že by ji chtěl třeba svést či znásilnit.

„Budu vám platit na ruku. Žádné doklady, žádné daně. Vyhovuje?“

„Není to protizákonné?“ špitla.

Pokrčil rameny: „Budeme vaši práci považovat jen za souseďskou výpomoc. O těch pár drobných stát nezchudne, spíš ušetří za administrativu.“

Neodpověděla, ale přikývla.

Vzal ji za ruku a galantně naznačil polibek. Takový pozdrav se používal snad v minulém či předminulém století, pomyslela si.

Málem i přes nervozitu vyprskla smíchy.

Připadal jí v té chvíli jako nějaký šlechtic z minulé doby, který si nevšiml, že dnes si lidé prostě jen podají a stisknou ruku.

Trochu sebou cukla, což hned zaznamenal a uvědomil si, že uklízečkám se běžně ruce nelíbají, i když se ten polibek

jen zdvořilostně naznačuje. Roky se pohyboval v nejvyšší společnosti, a tak mu přišel tento typ pozdravu přirozený.

„Jsem pitomec,“ zakroutil hlavou, „promiňte. Je to poprvé v mém životě, kdy uzavírám kontrakt na úklid. Nemám s tím zkušenost. Mnoho let jsem žil jen po hotelech, kde jsou úklidové služby poskytovány automaticky.“

„Kontrakt?“ vyhrkla.

„No, vlastně jde o přátelskou výpomoc, že?“ roztáhl rty do úsměvu.

„Snad se mnou budete spokojen.“

„A vy se mnou,“ podal jí ruku nyní už obvyklým civilním způsobem.

Přijala ji a stiskla jen trochu, aby se neztrapnila.

Uvědomil si, že její dlaň je malá a zpotená.

„Nechtěl jsem vás uvést do rozpaků,“ řekl omluvně.

Pokrčila rameny: „Odvykla jsem lidem, když nepočítám svoji rodinu, musím se znovu naučit komunikovat s cizími lidmi.“

„Vidíte,“ pokýval hlavou, „já se zase chci od lidí odpoutat. Zůstat jen sám se sebou, nemuset se s nikým bavit, nemuset nikam jezdit, žít jen se svými obrazy, svými myšlenkami a okolní přírodou. Takže s tou komunikací vám, paní Gaillardová, asi moc naproti nepůjdu, jak jsem se snažil před chvílí vysvětlit. Nezlobte se.“

Zahleděla se mu do očí: „Jéje, abychom si rozuměli, nechtěla bych obtěžovat zbytečným klábosením, víte, já jen potřebuju tu a tam vypadnout z domu. Nemíním vás zatahovat do nějaké zbytečné konverzace, fakt, nebudu vás obtěžovat, nebojte, pokud to nebude nutné v souvislosti s péčí o dům, vlastně se nemusíme bavit vůbec.“

„Dobrá, zase tak moc to hrotit nebudeme,“ odpověděl a byl rád, že ho pochopila.

Ničeho se neobával víc než užvaněné ženské, která by mu množstvím slov rozbila na střepy jeho klidný vnitřní svět, životní styl a myšlenky.

Chantal Gaillardová se zdála být inteligentní, bystrá a chápavá.

„Musíme naši dohodu stvrdit písemnou smlouvou, nebo si budeme důvěřovat?“ optal se.

„Stačí mi vaše slovo,“ odvětila, „i když vás vůbec neznám. Ale působíte na mne jako seriózní muž.“

„Slovo jsem vždy dodržel a dodržím,“ řekl potichu.

„Věřím vám.“

Odvedl ji až k bráně a předal jí dálkový ovladač: „Až sem pojedete příště, odemkněte si, podívejte, tímto tlačítkem, a pak za sebou nezapomeňte zavřít tímto tlačítkem. Nemám automatiku na zavírání.“

„A jak to děláte, když za vámi přijede návštěva?“

„Žádné návštěvy za mnou nejezdí,“ pokrčil rameny. „Jestli něco na světě nesnáším úplně nejvíc, jsou to právě návštěvy. Nikdy u mne na žádnou nenarazíte.“

„Aha,“ špitla a pomyslela si, že ten chlap není zase až tak normální, jak si myslela. Že je v některých ohledech podivín. Ale nevypadal nebezpečně, a tak se mu rozhodla důvěřovat. Takto prozaicky se seznámili a začali spolupracovat.

Příjezdová cesta k Bernardově vile byla kamenitá a prašná, odbočovalo se na ni ze silnice třetí třídy v ostrém úhlu a člověk měl při odbočování pocit, že za pár metrů úzká silnička skončí, protože nutně musí narazit na skálu nebo se ztratit kdesi v křoví či mezi borovicemi, kterými tu byl porostlý celý velký pozemek.

Jenomže k překvapení případného řidiče se skále vyhnula a po několika zatáčkách mezi keři, skalními úbočími a skloněnými borovicemi pokračovala přímo k moři.

V místě, kde ji naposledy sevřely skály, byla přehrazena bytelnou kovovou bránou opatřenou řetězem a mohutným tmavě modrým zámkem.

Řetěz a zámek byla jen umně vyvedená kamufláž, brána se ve skutečnosti otvírala a zavírala pomocí elektrického vrátného.

Chantal tudy jezdívala dvakrát do týdne už skoro dva roky, a i teď zkušeně projela zatačkami a zabrzdila před branou. Vystoupila z auta, uhladila si na břichu halenku a stiskla malé nenápadné tlačítko na okraji brány.

Dálkové ovládání jí Bernard sice dal, ale s vysvětlením, že lepší je zazvonit, on se podívá přes kameru, kdo chce dovnitř, a na dálku bránu otevře. Je pořád doma, tak se nemůže stát, že by se Chantal do jeho zahrady nedostala. A díky tomu, že zazvoní, on bude vědět o jejím příjezdu a nebude překvapen.

Chvilí čekala, a když se ozvalo zavrnění a brána se začala otvírat, mávla rukou a usmála se.

Věděla, že se Bernard na ni dívá přes kameru, a napadlo ji, jestli má stejně vzrušující myšlenky jako ona.

Pomalou obešla auto a posadila se zpátky na místo řidiče.

Ačkoli se snažila tvářit klidně a přirozeně, srdce jí bušilo jako zvon. Každý průjezd touto branou totiž představoval krok do jiného světa, do jiné dimenze bytí.

Děti ráno zavezla do školy, s manželem se krátce pomilovala před jeho odjezdem do práce, takže doma bylo vše v pořádku. A teď do půlnoci měla čas jen a jen na sebe.

Na sebe a na Bernarda.

Jiný svět, jiný vesmír, rajská dimenze bytí, zopakovala si v duchu.

Zařadila jedničku a opatrně se rozjela.

Ve zpětném zrcátku zkontrolovala, že se za ní brána zavírá, že Bernard nezapomněl na tuto bezpečnostní pojistku, aby mohli být ve vile nerušeni a sami, a pak už vyhlížela překrásný bílý dům s proskleným ateliérem.

Už to k němu nebylo daleko, cesta sypaná drobnými kamínky vedla nějakých tři sta metrů velkým obloukem kolem vysoké skály a na konci oblouku končila malým plác-

kem pro parkování, od kterého byl vydlážděn necelých dvacet metrů dlouhý chodník.

Kolem plácku i chodníku kvetly jiřiny, gazánie, aksamitníky, a zvláště pak lobelky či petúnie. Jak byl Bernard nešikovný v domácích pracích, o to byl šikovnější jako zahradník.

Zaparkovala, ze zadního sedadla renaultu posbírala tašky s nákupem a vyrazila k vile.

Celé tělo jí vibrovalo vzrušením a touhou, ale navenek vnitřní rozechvění projevovала jen mírným zčervenáním tváří.

Vyšla po šesti schůdcích na verandu a trochu zklamaně si uvědomila, že dnes Bernard oproti zvyklostem nemaluje, ani na ni nečeká.

Rozhlédla se a spatřila ho, jak sedí na lavičce, kterou si před pár měsíci vlastnoručně vyrobil a umístil kousek nad mořský útes.

Zaplavil ji nával něhy.

Na jednu stranu byl Bernard skvělý a odvážný milenec, na druhou stranu připomínal nesmělé dítě.

Jista si byla jedním – tak šarmantního, pozorného, hodného a milého člověka dosud ve svém životě nepoznala.

Bál se lidí, stranil se jich, přesto právě ke mně si vytvořil neuvěřitelně blízký a hluboký vztah, uvažovala. Čím jsem si to zasloužila?

Zanesla tašky do kuchyně a rozdělila nákup do skříněk, něco dala také do ledničky a něco do spíže.

Naházela špinavé prádlo do pračky, odměřila prací prášek a nasypala ho do zásobníku.

Pak zapnula úsporný režim a zkontrolovala, zda je vše v pořádku.

Buben se ihned začal napouštět vodou, a tak se spokojeně usmála.

Bernard zatím seděl nad útesem a pozoroval moře.

Dobře věděla, že ve chvílích, kdy hleděl ze své lavičky do dálky a oddával se svým myšlenkám, nechtěl být rozptylován.

Trochu ji mrzelo, že na ni nepočkal nebo ji nepřivítal, když věděl, že přijíždí, na druhou stranu ji to vzrušovalo – nepodléhal konvencím, vždy si všechno dělal po svém a vlastně nikdy nedokázala odhadnout, co provede v následující chvíli. Byl nečitelný a neodhadnutelný, ale přitom laskavý a vnímavý.

Měl pokaždé plné kapsy překvapení, ale ta se netýkala věcí nebo nějakých jiných hmotných statků, týkala se myšlenek, nápadů a velmi kreativního chování a jednání.

Rozhodla se, že ho nebude rušit a nejdříve poklidí, a tak se celá převlékla do pracovního oblečení, utřela prach, umyla nádobí a vytřela podlahu.

Jemným hadrem vyleštila okna, a když byla hotová, zvědavě se zadívala k útesu.

Bernard stále seděl bez hnutí na lavičce a jeho bílé tričko příjemně kontrastovalo s mořskou hladinou, která se třpytila do dálky pod ním. Měl trochu svěšená ramena a v duchu si položila otázku, zda nespí.

Jenomže ho viděla jen zezadu. Třeba jen snil, třeba vymýšlel téma dalšího obrazu, mohl myslet na cokoli.

Třeba na mne, blesklo jí hlavou.

Malinko znervózněla, protože se vážně moc těšila, že ji hned po příjezdu obejmě, bude jí šeptat do ucha neslušné věty a ona pod jeho rukama roztaje a následně se oddá jeho nezkontrolovatelnému chtíči, drsnému i laskavému, přitom neopakovatelně vzrušujícímu, kterému nebylo možné odolat.

Teď měla uklizeno, prádlo se už ždímallo a nic! Nepřišel za ní, ani se neohlédl...

Postavila tedy hrnec na polévku a začala vařit. Vařila pro něj ráda, přestože to zpočátku odmítal.

Zrovna krájela nadrobno mrkev, když ucítila jeho ruce na svých zádech.

Tak přece, zatetelila se spokojeně.

Přišel potichu, vůbec jeho přítomnost nezaznamenala.

Jako duch...

Chtěla se otočit, ale nedovolil to.

„Pokračuj v práci, jako bych tu nebyl,“ řekl bez pozdravu, potichu, a začal ji hladit.

Ještě jednou se pokusila otočit, ale pevně jí sevřel paže a řekl: „Pracuj a nevíšmej si mě!“

Jak si ho mohla nevíšmat?

Dotýkal se jí velmi jemně a ona zalitovala, že má na sobě pracovní šaty. Přitom se mu tolik chtěla líbit, a proto se doma pečlivě oblékla, aby jí to slušelo hned při příjezdu a byla co nejvíce přitažlivá.

Dokonce si i krásné krajkové kalhotky před chvílí vyměnila za obyčejné bavlněné, aby se pro něj mohla svůdně a moderně znovu obléct až po práci, když si jí zpočátku nevíšmal.

Mechanicky krájela zeleninu, ale vůbec na vaření nemyslela. Představovala si jeho hluboké smyslné oči, jak si ji prohlížejí, a brnění v podbříšku jen potvrzovalo touhu, které bylo těžké odolat.

Motýlci jí v břichu už jen lehounce nelétali, ale mocně tloukli křídly a toužili po osvobození, po přetržení pout, po možnosti rozletět se do celého vesmíru na vlnách vášně a rozkoše.

Tohle s manželem už dávno neprožívala, přestože ho měla ráda. Spíše ale jako kamaráda a tátu jejich společných dětí, než že by cítila při milostném aktu nebo před ním opravdové sexuální vzrušení.

Bernard ji pomaličku hladil a svlékal a dalo jí strašnou práci, aby dokázala při tom všem připravovat jednotlivé ingredience a házet je do hrnce.

Už stála u sporáku jen v kalhotkách a vzrušením sotva popadala dech.

Když jí stáhl pod kolena i tento poslední kousek oblečení, znovu se pokusila otočit, aby ho mohla políbit.

Opět to nedovolil, jen přiblížil své rty k jejímu pravému uchu a zašeptal:

„Teď půjdu do tebe zezadu, a ty vař. Jako bych tu nebyl.“
Sotva to dořekl, ucítila, jak jí prsty pronikl do rozkroku.

Vzdychla.

Hladil ji zkušeně a s neomaleností i rozhodností, proti které se nedokázala ohradit. Kdyby s ní začal v této chvíli dělat cokoli, nebránila by se a vyhověla by mu.

Klidně by v jeho náručí i umřela.

A byla by to hezká smrt.

Nedokázala si vysvětlit, jak bylo možné, že ten krásný, nesmělý a stydlivý muž se ve chvílích, kdy došlo na intimnosti, začal chovat dominantně a nekompromisně, a všechno, co udělal, bylo nepředstavitelně intenzivnější, než to kdy zažila se svým manželem.

Jako by ji dokázal zbavit všech filtrů a její zrakové, chuťové, čichové, sluchové a hmatové vjemy splývaly v hluboký pocit sjednocení, blízký zvukům nekonečně rozkošné hudby.

Ztratila veškeré obranné mechanismy, vstoupila do jiné fascinující reality jakoby mimo tento svět a vnímala cosi jako osobní vítězství nad životem, nad vším...

Jak jen toho docílil?

Nic krásnějšího nebylo možno prožít. Šlo o mysterium skutečného bytí a vnímání mimo fyzikální hranice, mimo každodennost, mimo svět.

Slastně vzdychla, a přestože ztrácela sebekontrolu i svoji identitu, stále poslušně krájela zeleninu, protože jí to přikázal a ona byla zvyklá ho poslouchat.

Jedině s Bernardem dokázala překračovat meze lidského prožitku, naladit se na optickou iluzi vesmíru v jedné jediné souborné existenci, která už nepotřebovala přidání dalšího rozměru.

Cítila, jak se blíží k orgasmu, a to ji zatím vzrušoval pouze prsty.

Ztrácela se v čase a v prostoru a začala hlasitě vzdychat.

V té chvíli do ní pronikl svým pevným mužstvím a ona vykřikla. Nikdo kromě nich dvou tu nebyl, a tak se nemusela krotit.

Křičela rozkoší, čím dál hlasitěji, prožívala nejenom sebe, ale celý svět.

Vzdychala, ječela, zhluboka oddechovala a po tvářích se jí koulely slzy štěstí.

Teď už nedokázala vařit, nechala polévku polévkou a snažila se užít si každíčkou milisekundu neopakovatelně hlubokého prožitku.

A přestože šlo jen o několik prchavých okamžiků, překročila v nich meze výlučné lidské existence a vnímala cosi jako nekonečno, cosi jako bezbřehé jezero přetékaající všemi myslitelnými i nemyslitelnými emocemi.

Připadala si jako na horské túře, protože chvílemi jen stěží popadala dech. Ale přála si, aby to nikdy neskončilo.

Upustila nůž, zeleninu nechala zeleninou, zrak se jí rozostřil a titánské sebezprožívání libida ji zveličilo a vystřelilo až k pocitu znovuzrození a stvoření světa, což vnímala jako ztotožnění se s Bohem.

Každý týden chodila v neděli se svou rodinou poctivě do kostela, roky se snažila pochopit Boha, ale až při milování s Bernardem konečně poznala, jak úzce duchovno souvisí se sexualitou, přestože církev kdovíproč sexualitou opovrhovala.

Na vlastní kůži poznala, jak čistící a vše stravující je stav, kdy člověk vnímá rituál plodnosti a extázi z opravdového milování, které v sobě zahrnuje všechny síly světa.

Šlo o čistou sebezprožívající spiritualitu prosycenou tajemstvím, z kterého vyrůstá nejenom lidská existence, ale existence všeho.

Cítila, jak je na vnitřních stranách stehen čím dál zmáčenější tělesnými tekutinami, které z ní vytékaly, což jen podtrhávalo pocity znovuzrození a ztotožnění se s mytologickými postavami představujícími pokušení a uspokojení.

Přestože v ní ještě neodezněl první orgasmus, za chvíli už se blížil další a Bernard neustával ve své aktivitě.

Měl velkou výdrž a milování s ním připomínalo formu zápasu, bohatého a různorodého, který nikdy nekončil prohrou. Vždycky jen vítězstvím.

Střet jeho mužské energie s její ženskou vstřícností měl v sobě titánský aspekt, neznalému a nezúčastněnému pozorovateli by mohl připomínat znásilnění, ale ona to brala a vnímala přesně naopak.

Svojí dominancí ji dokázal dostat na tu nejvyšší příčku rozkoše.

Nedokázala spočítat, kolikrát ji přivedl k vrcholu, ale bylo jí to jedno. Koexistovala s ním a byli v tu chvíli jedinou společnou bytostí, jedinou tělesnou integritou, která v sobě díky generalizované a vzájemně prožívané erotice vyhladila všechny záhyby a rozporuplnosti jejich samostatných totožností.

Křičela rozkoší tak jako nikdy předtím a v jejím hlase byla vedle divokého vytržení zahrnuta i extáze obsahující všechny možné dimenze, chutě, zvuky, vůně a barvy lidského prožívání.

Zřetelně si uvědomovala, že v rámci uspokojení nešlo jen o její ženské genitálie či emoční výbavu, šlo o celou její bytost.

Nechala se v Bernardově náručí přenést na kuchyňský stůl a ve chvíli, kdy ji nesl, připomínal jejich pohyb divoký tanec.

Položil ji na stůl, roztáhl a zvedl její štíhlé opálené nohy, aby se v následujícím okamžiku těsně přitiskl k jejímu horkému a vlhkému klínu.

Cítila v sobě jeho pulzující penis a ohromná intenzita jeho vybičovaného chtíče dalece přesahovala jakékoli její dřívější erotické představy.

A přes to všechno, když do ní vášnivě pronikal, nemělo jejich milování nic společného s pokleslými a vulgárními pornografickými přístupy.

Naopak.